

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 83

1 stycznia 2025

Człowiek w hunie jako trójczłonowe Ja

Nauki Jezusa dotyczące królestwa Bożego należy rozumieć nie jako miejsce, lecz jako wyższy poziom rozwoju ewolucyjnego, wyższy poziom życia duchowego, poziom wyższego Ja. Symbolem Jego jest Słońce, Światło i Światłość, symbolizuje ją słońce w równoramiennej krzyżu aryjskim lub centralna świeca w lichtarzu hebrajskim.

Człowiek jest trójistotą duchową składającą się z ciała fizycznego i trzech duchów, z których każdy reprezentuje coraz to wyższy poziom w ewolucyjnej szkole życia; niższego, średniego i wyższego Ja; czyli niższej, średniej i wyższej jaźni.

Wyższa jaźń lub wyższe Ja jest podwójnej natury, jako Ojciec i Matka w jednej osobie, zwana jest opiekuńczą parą rodzicielską, posiada pierwiastek męski i żeński. Jezus zwracał się do swojego Ojca i w domyśle Matki, a każdy człowiek posiada swojego Ojca i Matkę w niebie. Modlitwa Pańska w swej pierwotnej formie brzmiała: „Ojcze i Matko rodzicu nasz, któryś jest w niebie”. To jest poziom do którego sięga możliwość dotarcia człowieka do Boga.

Jezus mówił czasem w imieniu Ojca i Matki, czyli wyższego Ja, jako Syn Boży (Córka Boża); a czasem mówił jak Ojciec i Matka, czyli wyższe Ja (lub z poziomu wyższego Ja skąd został przysłany). Innym razem wypowiadał się z poziomu człowieka, czyli jako syn człowieczy (córka człowiecza). W słowie Ojciec zawarta jest Matka, a w słowie syn zawarta jest córka.

To Wyższa Jaźni kieruje modlitwy i energię do Źródła, do Boga Najwyższego, który też jest dwoistej natury, Ojcem i Matką w jednej osobie. To Wyższa Jaźń pomaga człowiekowi i go prowadzi przez życie, oraz czyni cuda na planie ziemskim, jeżeli człowiek odpowiednio zwróci się do Niej.

W języku hawajskim Wyższą Jaźń zwaną Wyższym Ja określano słowem Aumakua, co znaczy: starszy, rodzicielski, godny całkowitego zaufania Duch. Wyższa Jaźń porównywana jest do Ducha Opiekuńczego, Anioła Stróża i Ducha Świętego. Jest to całkowicie rozwinięta i boska część człowieka. Można powiedzieć, że ta część człowieka jest już oświecona. Czyli jest złączona z Bogiem w wiecznej radości, świetlistości i miłości. Są to najbardziej subtelne ciała człowieka (ciało Adi i wyższe z tego zespołu). W pobliżu tych ciał i połączone z nimi są również wyższe ciała duszy (atmaniczne i anupadaka). Przedłużenie duszy w kierunku człowieka stanowi ciało (buddhialne i przyczynowe). Wyższe Ja jest to duch, dusza oświecona, która trwa w nieustannym szczęściu i spełnieniu.

Wiara słowiańska wynikająca z Wed jasno określała, że ponad połączonymi ze sobą duchem osobowości i duszą, czyli jaźnią osobowości i jaźnią duszy lub niższym i średnim Ja, występuje trzeci duch określany jako Duch Opiekuńczy w znaczeniu Wyższej Jaźni, który istnieje w Prawi, w świecie słowiano-aryjskich Bogów i jest na równi z Bogami.

W „Ewangelii św. Jana” wyższa jaźń została nazwana Pocieszycielem, Duchem Prawdy i Duchem Świętym. W religii chrześcijańskiej energia i siła sprawcza Wyższej Jaźni określana jest przez moc i dary Ducha Świętego.

„Jeżeli Mnie miłujecie, będziecie zachowywać moje przykazania. Ja zaś będę prosił Ojca, a innego Pocieszyciela da wam, aby z wami był na zawsze – Ducha Prawdy, którego świat przyjąć nie może, ponieważ Go nie widzi ani nie zna. Ale wy Go znacie, ponieważ u was przebywa i w was będzie” (J14:15-17).

„To wam powiedziałem przebywając wśród was. A Pocieszyciel, Duch Święty, którego Ojciec pośle w moim imieniu, On was wszystkiego nauczy i przypomni wam wszystko, co Ja wam powiedziałem” (J14:25-26).

Wyższą Jaźń, czyli wyższe Ja w hunie określają następujące słowa: realny, rzeczywisty, prawda, zwiastun, a także moc, energia, dusza, kontynuacja, pozostawanie niezmiennym, absolutnie prawdziwa i realna prawda. Wyższe Ja pozostaje niezmiennie, co oznacza, że można na nim polegać w najwyższym stopniu – jest to jego najważniejsza cecha, biorąc pod uwagę punkt widzenia człowieka. Wyższe Ja „trwa”, gdy stojący niżej człowiek „grzeszy”; nie zmienia się ono i nie staje się zazdrosnym bogiem, tak jak Jahwe w „Starym testamencie”. Kahuni używali określenia, że wyższe Ja jest absolutnie prawdziwą i realną prawdą.

Wyższe Jaźnie łączą się w różne grupy, a te z kolei wspólnie tworzą Wspólnotę Wyższych Jaźni, zwaną Wielką Wspólnotę Aumakua. Powyżej poziomu Wyższej Jaźni (Wyższego Ja) istnieje kolejny poziom – Nadjaźń, zwany Bogowie wyższego Ja, po hawajsku Akua Aumakua.

Nadjaźń (Akua Aumakua) jest najwyższym znanym obecnie poziomem – zespołem ciał energetycznych, jest to nasze wspólne ciało trzynaste, określane jako Źródło Miłości, w którym wszyscy jesteśmy położeni jeden obok drugiego. Ciało to zbudowane jest z najwyższej do tej pory znanej energii – Energii Miłości (co odpowiada pojęciu Boga).

Ponad tym poziomem istnieją dalsze poziomy, są one jednak poza zdolnością pojmowania średniego Ja. Najwyższego Boga z trudnością można sobie wyobrazić, dlatego w religiach zostały stworzone różne personifikacje, a pod wiele z nich niestety podszył się Szatan.

Dana istota duchowa może porozumieć się tylko z istotą o stopień wyższą, a dla człowieka poziomem o stopień wyższym

jest poziom Wyższej Jaźni, jego Duch Opiekuńczy oraz istoty z tego poziomu. Wszystkie modlitwy i prośby człowieka kierowane do Boga, są kierowane do wyższego Ja, a dopiero poprzez tego Ducha można się zwrócić do bytów Wyższych. Również modlitwy i prośby kierowane do świętych są przekierowywane do wyższego Ja człowieka.

Człowiek może uzyskać połączenie i kontakt z Wyższą Jaźnią, a przez nią dopiero z Nadjaźnią, który jest uwolniony od kompleksów, czyli grzechów w pojęciu huny, wtedy człowiek jest w stanie tak zwanej łaski uświęcającej. Człowiek przekazuje swoją pozytywną energię i prośby do Wyższej Jaźni w czasie modlitwy, medytacji lub wchodząc w misterium i przeżywając go. Wtedy od Wyższej Jaźni otrzymuje jej wysoką energię miłości, co symbolizowane jest darami Ducha Świętego.

Człowiek składa się z trzech jaźni, z trzech niezależnych osobowości, umieszczonych w hierarchii jedna nad drugą i jedna w drugiej, nie w pojęciu fizycznym, tylko znajdują się w coraz to wyższych gęstościach energetycznych, wyższych przestrzeniach energetycznych, w wyższych wymiarach. Trzy jaźnie człowieka przyrównywane są obrazowo do trzech lalek umieszczonych jedna w drugiej, kolejna lalka stanowi kolejny, odpowiednio wyższy poziom duchowy.

Pojęcie „subtelny” wprowadzono dla określenia pewnego stanu skupienia. Dlatego dla substancji materialno-energetycznej przyjmuje się określenie „subtelna”. Ciała subtelne są to ciała energetyczne zbudowane są z substancji energetycznej, podobnej do tej z otoczenia człowieka (eter, prana, mana), lecz o odpowiednio dla danego ciała wyższych częstotliwościach i wibracjach cząstek, o wyższej gęstości energetycznej. W związku z tym zajmują coraz to wyższe poziomy energetyczne. Ciało fizyczne w ujęciu energetycznym jest najniżej wibrującym i najbardziej zagęszczonym ciałem subtelnym człowieka. Pozostałe ciała są czysto energetyczne, nazywane są ciałami widmowymi lub ciałami aka.

Trzy jaźnie człowieka, niższa, średnia i Wyższa, czyli osobowość, dusza i Wyższa Jaźń, scharakteryzowane są i określane jako odrębne osobowości. Każda z jaźni zbudowana jest z czterech ciał subtelnych o różnej gęstości subtelnej, czyli różnej wibracji energetycznej. Ciała te pełnią określone funkcje w strukturze i przestrzeni energetycznej danej jaźni (ciało fizyczne, wymiana energii, uczucia i emocje, umysł). Strukturę osobowości – niższej jaźni tworzą cztery ciała subtelne (fizyczne, eteryczne, astralne, mentalne) i podobne struktury mają pozostałe dwie jaźnie. Strukturę duszy – średniej jaźni tworzą cztery ciała subtelne (przyczynowe-manas, buddhialne, atmaniczne, ponadatmaniczne-anupadaka). Wyższa jaźń składa się z subtelnego – energetycznego ciała fizycznego wyższej jaźni, którym jest ciało Adi, oraz pozostałych trzech ciał subtelnych, które nie mają nazwy, ale przez analogię do niższej i średniej jaźni odpowiadają one za (wymianę energii, uczucia, umysł) w przestrzeni (gęstości) energetycznej wyższej jaźni.

Każda z trzech jaźni istnieje na coraz to wyższym poziomie energetycznym – przyporządkowanej przestrzeni energetycznej. Każda z jaźni posiada coraz to wyższą energię życiową – manę, o odpowiednio coraz to wyższym zakresie częstotliwości i wibracji kwantów. Występują więc trzy energie; niższej, średniej i wyższej jaźni.

W hunie trzy rodzaje energii-many poszczególnych jaźni określane są jako: mana – energia witalna niższego Ja, lub mesmeryczna; mana-mana – energia woli średniego Ja, lub hipnotyczna; mana-loa – świetlista energia wyższego Ja, lub najsilniejsza mana. Energa życiowa poszczególnych jaźni stanowi jej pokarm duchowo-energetyczny, oraz jest przekazywana do wyższej w hierarchii jaźni i bytów wyższych.

Ciała subtelne każdej z trzech jaźni mają odwzorowanie w aspekcie psychologicznym, jako; podświadomość, świadomość i nadświadomość danej jaźni.

Wszystkie trzy jaźnie (Ja); (osobowości, dusza i wyższa jaźń) tworzą trójkę duchową człowieka i jako zespół mają odwzorowanie w aspekcie duchowym i psychologicznym; (Podświadomość, Świadomość i Nadświadomość).

Trójca jaźni w swej budowie tworzy strukturę piramidy, która jest symbolem kwadratury w jedności; tworzą ją cztery trójkąty połączone u podstawy w kwadrat, a u szczytu w jeden punkt. Podstawa piramidy symbolizuje cztery ciała subtelne wchodzące w skład każdej z trzech jaźni. Trójkąt jest symbolem trójcy, a zarazem trójcy jaźni z której składa się człowiek.

Według huny struktura poszczególnych jaźni składa się z ciała oraz ducha i energii jej przyporządkowanej, w obrębie której funkcjonuje. Struktura każdej z jaźni ma przyporządkowany coraz to wyższy zakresy częstotliwości i wibracji cząstek. Mamy więc ciało, ducha i energię niższej jaźni; ciało, ducha i energię średniej jaźni; ciało, ducha i energię wyższej jaźni.

Trzy jaźnie z których składa się człowiek (niższa, średnia i wyższa; czyli osobowość, dusza i wyższa jaźń) oraz odwzorowanie duchowe jako trzy Ja (niższe, średnie i wyższe) w różnych rejonach i kulturach świata są różnie określane. W hunie i na Polinezji określone są jako niższe Ja, średnie Ja i wyższe Ja. W Indiach określone są jako dźiwa, Atman i wyższy Atman. Przez Słowian określone są jako duch, dusza i Duch Opiekuńczy. W Chinach określone są jako niższe serce, niebiańskie serce i wyższa świadomość. W Tybecie określone są jako sem, ji i la. W Egipcie określone były jako ka+ba+ib, akhu+sahu i Ikhu+Sekhem. Przez nazarejczyków i katarów określone były jako osobowość, dusza i pocieszyciel (Duch Święty). W chrześcijaństwie określone są jako sobowość, dusza i Anioł Stróż, który jest Ojcem i Matką lub Ojcem i Duchem Świętym.

Świecznik (lichtarz) siedmioramienny przedstawia trzy jaźnie człowieka umieszczone jedna w drugiej i jedna nad drugą. Pojedyncza świeca środkowa symbolizuje wyższą jaźń, także

nadjaźń, określaną jako źródło miłości i wyższe byty boskie, które aż do Boga Najwyższego są jednością złożoną z Ojca i Matki, pary męskiej i żeńskiej. Siedem świec świecznika symbolizują także niepełną i pełną liczbę człowieka. W innym ujęciu świece świecznika siedmioramiennego symbolizują siedem planet starożytności. Najwyższa świeca symbolizuje Słońce, które jest symbolem i atrybutem Wyższej Jaźni lub Boga.

Liczbę człowieka stanowi trójca duchowa człowieka. W skład trójcy wchodzi trzy jaźnie (niższa, średnia i wyższa), każda z nich składa się z ciała, ducha Ja i energii. W skład trzech jaźni wchodzi trzy ciała, trzy duchy, trzy energie, co daje liczbę dziewięć; jest to niepełna liczba człowieka, dopełnieniem jest ciało fizyczne, daje to liczbę dziesięć, jest to pełna liczba człowieka. Kombinacja trzech elementów każdej jaźni tworzących wspólnie trójjedynego człowieka daje trzy szóstki.

W niektórych ujęciach liczba człowieka przedstawiana jest bez uwzględnienia wyższej jaźni. Średnia jaźń (dusza) jest bezpośrednio powiązana z niższą jaźnią (osobowością). W skład połączonych dwóch jaźni wchodzi (dwa ciała, dwa duchy i dwie energie), daje to liczbę sześć; jest to niepełna liczba człowieka, dopełnieniem jest ciało fizyczne, daje to liczbę siedem, pełną liczbę człowieka.

Człowiek posiada ciała we wszystkich sferach bytu. Struktura i funkcja ciał jest tożsama z tymi sferami. Są to przyporządkowane jednostce fragmenty całości, którymi ona zarządza. Tak więc, człowiek potencjalnie funkcjonuje na wszystkich poziomach istnienia bytu, tylko że nie jest tego świadomy. Nabywanie świadomości tego faktu jest rozwojem duchowym. Na poszczególnych poziomach rozwoju człowiek obejmuje świadomością coraz szersze spektrum Wszechświata.

Poszczególne poziomy energetyczne istnienia bytu zbudowane są z ciał, duchów i energii, o różnych, coraz to wyższych częstotliwościach i wibracjach cząstek. Struktura osobowości,

duszy i wyższej jaźni stanowi jeden kompleks materialno-duchowy człowieka. Pierwsze cztery poziomy (1,2,3,4) tzn. fizyczny, eteryczny, astralny i mentalny, są sferą fizyczną będącą rozszerzeniem świata materialnego.

Drugie cztery poziomy stanowią duszę. Poziom 5 przyczynowy będący ciałem fizycznym duszy jest nadrzędny wobec nich, ale jednak lokalny (dla określonego świata). Poziomy (6, 7, 8) buddhi, atmaniczny i anupadaka natomiast są uniwersalne dla całego Wszechświata.

Trzecie cztery poziomy stanowią wyższą jaźń. Poziomem 9, będącym ciałem fizycznym wyższego JA jest Adi. Pozostałe trzy poziomy (10, 11, 12) odpowiadające kolejnym ciałom subtelным nie mają nazwy, ale przez analogię do niższej i średniej jaźni pełnią te same funkcje w strukturze WJ.

Niższa, średnia i wyższa jaźń połączone są ze sobą kanałem energetycznym, sznurem aka, podzielonym na dwie linie nazywane kanałem miłości i kanałem serca. Jeśli duch osobowości występuje z ciała fizycznego, powstaje między nimi sznur aka. Niższe Ja (duch osobowości) nigdy nie może zostać oddzielone od ciała fizycznego, dzieje się to dopiero po śmierci ciała fizycznego.

Po przejściu odpowiedniej ilości reinkarnacji, w hunie zakłada się około dwunastu, następuje promocja poszczególnych jaźni (Ja) na wyższy poziom istnienia bytu. Średnie Ja (średnia jaźń – dusza) przechodzi na poziom wyższego Ja, a niższe Ja (niższa jaźń – duch osobowości), staje się duszą – średnim Ja.

Ciała energetyczne, inaczej widmowe lub aka istnieją w świecie kwantów energii, zbudowane są podobnie jak cała materia z kwantów pierwotnej, ciemnej energii zwanej energią życiową wszechświata. Posiadają odpowiednio coraz to wyższą częstotliwość i wibrację cząstek, w związku z tym zajmują coraz to wyższe poziomy energetyczne.

Słowo „aka” w języku hawajskim oznacza cień osoby, opisuje on

niewidzialną ale materialną substancję widmową, inaczej energetyczną. Odnosi się do trzech ciał widmowych trzech Ja, jak również do nici aka.

Każda z jaźni składa się z ciała fizycznego oraz ducha i energii. Ducha w strukturze osobowości tworzą trzy energetyczne ciała widmowe (eteryczne, astralne, mentalne – niższy mental). Ciała osobowości rodzą się i kształtują na nowo podczas każdego życia, każdej reinkarnacji. Cały ten zespół jest bezpośrednio powiązany z życiem w materii-energii na ziemi. Po śmierci ciała fizycznego pozostałe ciała subtelne osobowości także po pewnym czasie obumierają, ale doświadczenia zgromadzone w ciągu swojego istnienia przekazują duszy – średniej jaźni, w której gromadzone są doświadczenia z wielu jej żywotów.

Ciało fizyczne – w ujęciu energetycznym jest najniżej wibrującym i najbardziej zagęszczonym ciałem subtelnym człowieka. W ujęciu biologicznym jest to organizm charakteryzujący się procesami życiowymi umożliwiającymi samodzielne życie. Jest nośnikiem świadomości na najniższym poziomie. Są to nieświadome i świadome postawy i zachowania człowieka. W ogólnym ujęciu jest to otaczająca nas namacalna materia nieożywiona i natura (materia ożywiona), wszystko co fizyczne i widoczne gołym okiem. Pozostałe ciała subtelne są ciałami energetycznymi, widmowymi.

Ciało eteryczne (witalne) – odpowiada za wymianę energii – many (energii życiowej) w strukturze osobowości pomiędzy ciałem fizycznym i światem zewnętrznym, odpowiada za zdrowie ciała fizycznego. Ciało eteryczne, inaczej wtórnik lub wzorzec eteryczny, jest dokładnym odwzorowaniem (duplikatem) ciała fizycznego.

W ciele eterycznym zakodowane są wszystkie właściwości ciała fizycznego. W ciele tym wyróżnia się takie własności, jak: aura, czakry, porty energetyczne, kanały energetyczne, różnobarwne energie życiowe.

Ciało astralne (emocjonalne, uczuciowe) – Jest to sferą emocji i uczuć. Ciało astralne odbiera bodźce ze środowiska i reaguje na nie. Pierwotna reakcja ciała astralnego jest instynktowa i impulsywna. Nie podlega interpretacji.

Ciało astralne i eteryczne, jest to sfera emocjonalno-fizyczna, zespół ten stanowi podświadomość (niższe ego, niższe Ja) człowieka. Przez podświadomość następuje komunikacja z duszą poprzez jej ciało przyczynowe.

Ciało mentalne (umysł) – intelekt, myślenie konkretne, obejmujące nazewnictwo, klasyfikowanie i porównywanie obiektów. W ciele tym odbywa się myślenie konkretne polegające na analizie danych. Intelekt nie jest twórczy, może się takim wydawać tylko ze względu na złożoność czynności jakie wykonuje. Z jednej strony jest sferą racjonalnego myślenia, z drugiej zaś sferą wiary i niewiary, uprzedzeń i stereotypów, utrwalonych poglądów, opinii i ocen.

Ciało mentalne odpowiada świadomości (ego) człowieka. Jest to gęstość, która w swoich górnych granicach przechodzi w gęstość duszy.

Osobowość człowieka w ujęciu psychologicznym składa się z ciała fizycznego, oraz z podświadomości, świadomości i nadświadomości, w strukturze energetycznej odpowiadają im ciała (eteryczne, astralne, mentalne). W osobowości występuje także pojęcie superego, określane jako nadświadomość osobowości. Jest to sfera moralna człowieka, jest to obszar pamięci gdzie zapisane są wzorce postępowania wyuczone i wpojone przez wychowanie i religię. Odpowiednikiem superego jest komponent rodzica. Osobowość w strukturze trzech jaźni, inaczej trójcy jaźni, pełni rolę niższej jaźni a dusza pełni rolę średniej jaźni.

Wedy traktują osobowość i duszę jak dwie niezależne, ale połączone ze sobą jaźnie, niższą i średnią. Huna traktuje je jako dwuczłonową jedność składającą się z niższego i średniego

Ja (podświadomości i świadomości). W hunie świadomość i podświadomość osobowości, które są zarazem przedstawicielami duszy i osobowości, traktowane są jako ogólna świadomość i podświadomość.

Należy rozróżnić niższe i średnie Ja w hunie od niższej i średniej jaźni. Średnie Ja występuje w podwójnym znaczeniu; jako świadomość (ego) osobowości – niższej jaźni, oraz jako dusza – średnia jaźni. Podobnie niższe Ja występuje w podwójnym znaczeniu; jako podświadomość (niższe ego) osobowości, oraz jako osobowość – niższa jaźń.

Niższe Ja jest to podświadomość – niższe ego człowieka. W strukturze energetycznej osobowości odpowiadają jej ciała (eteryczne i astralne). Co do nazwy, to niższe Ja, podświadomość nie jest w jakiś sposób gorsze od średniego Ja, świadomości. Każde z nich pełni jedyną w swoim rodzaju i niezastąpioną funkcję. Średnia jaźń (dusza) jest reprezentowana przez średnie Ja, dlatego jest na wyższym poziomie ewolucyjnym. Niższe Ja posiada cechy określone w psychologii jako: (przedświadomość, nieświadomość i Id), cechy te odpowiadają cechom zwierzęcym. I to właśnie średnie Ja ma za zadanie nauczać, niższe Ja, a nie odwrotnie.

Podświadomość to emocje człowieka, siedlisko uczuć, wyobraźnia zdolna do tworzenia obrazów, pamięć. Cechą podświadomości jest brak umiejętności logicznego myślenia. Najlepszym przykładem funkcjonowania podświadomości są sny, które są właśnie jej królestwem – w snach bowiem człowiek ma do czynienia z obrazami, emocjami, uczuciami, wspomnieniami i brakiem logiki. Podświadomość pełni bardzo ważne funkcje życiowe. To ona steruje wszystkimi funkcjami organizmu niezależnymi od woli człowieka, jak np. oddychanie, trawienie, krążenie krwi itp. O tych sprawach człowiek nie musi myśleć, nie musi podejmować decyzji w tych aspektach. To się dzieje niejako samo, ale to właśnie podświadomość sprawuje kontrolę nad tymi funkcjami.

Podświadomość ma do dyspozycji całą pamięć, i tę w mózgu i tę

w tkankach ciała fizycznego, bo jak ustalono, że ciało fizyczne pamięta, ma pewnego rodzaju elastyczność. Lecz siedzibą podświadomości nie jest mózg w głowie, tylko splot słoneczny. Również głównym magazynem energii jest dolny „mózg brzuszny”. To tam następuje komunikacja, i ścieranie się między świadomością (średnim Ja) i podświadomością (niższym Ja). Świadomość powinna nadzorować pracę podświadomości i nie powinna dać się porwać jego emocjom. Złe jest, gdy to podświadomość jest dominująca nad świadomością. Gdy podświadomość działa bez kontroli, gdy nie słucha logicznych argumentów świadomości, prowadzi to do chorób i to nie tylko nerwowych, lub psychicznych, ale nawet do zwykłych chorób ciała.

Niższe Ja jest przyczyną większości grzechów, takich jak chciwość, okrucieństwo, fałszywe wyobrażenia, których trzyma się z wielkim uporem; te obsesje i kompleksy mogą przeszkadzać rozsądniejszemu średniemu Ja w podporządkowaniu sobie niższego Ja w kwestiach spornych. Oprócz obsesyjnego obstawania przez niższe Ja przy swoich nieracjonalnych ideach, które mogą powodować silne negatywne emocje ze szkodą dla człowieka, inną przyczyną jest wpływ duchów opętujących, zwanych w hunie błędzącymi towarzyszami.

Średnie Ja jest to świadomość – ego człowieka. W strukturze energetycznej osobowości odpowiada jej ciało mentalne. Odpowiada ona za logiczne rozumowanie, mowę – zdolność wyrażania myśli, jest siedliskiem woli w jaźni osobowości, podejmuje decyzje o tym, czego człowiek chce, a czego nie. Powinna kierować podświadomością, ale nie zawsze tak się dzieje.

Świadomość (średnie Ja) w osobowości pełni ważną rolę duchową, jest przedstawicielem i reprezentantem duszy na planie fizycznym. Dusza (średnia jaźń) jednak swój przekaz woli kierowanej do świadomości czyni nie wprost, lecz poprzez podświadomość. Wszelkie informacje i przekazy od duszy, które uzyskuje świadomość płyną poprzez podświadomość, czyli niższe

Ja. Natomiast podświadomość reprezentuje osobowość żyjącą w świecie materii fizycznej, w świecie zwierząt i roślin.

Dusza poprzez ciało przyczynowe ma połączenie w zakresie komunikacji ze świadomością człowieka poprzez jego podświadomość (w części jej nieświadomości) i dopiero przez nią przekazy duszy docierają do świadomości. Świadomość może odbierać informacje od duszy poprzez intuicję, przeczucia lub w snach. Ciało przyczynowe, poprzez zespół ciał duszy stanowi łącznik z następnym zespołem ciał energetycznych, czyli z wyższą jaźnią, która w strukturze energetycznej jest zupełnie poza osobowością. Ciało przyczynowe natomiast tylko częściowo znajduje się w zespole osobowości. Przyjmuje się, że z całej struktury ciał energetycznych człowieka w zespole osobowości znajduje się tylko niewiele procent z całości, a reszta jest poza osobowością.

Świadomość – ego (ciało mentalne) jest to tożsamość wykreowana przez duszę na potrzeby tego akurat jednego życia, podobnie podświadomość, drugiego – niż ego (ciało astralne), jest wykreowana przez duszę na potrzeby też tego jednego życia. Tabula rasa jest to niezapisana tablica, jaką jest człowiek zaraz po urodzeniu, a która zostaje zapisana stopniowo w ciągu życia i zdobywania doświadczeń. A po śmierci człowieka doświadczenia te zostają zapisane w ciele przyczynowym duszy.

Świadomość jako część człowieka, powinna zawsze stać ponad rzeczami i sprawami, aby on mógł samodzielnie opanować każdą sytuację. Świadomość może również kształtować przyszłość. Robi to cały czas za pośrednictwem podejmowanych przez człowieka decyzji. Jednak z pomocą wyższego Ja czyli Ducha Opiekuńczego możemy podejmować właściwe decyzje. Człowiek powinien pozwolić, aby wyższa jaźń prowadziła go za pomocą intuicji. A te informacje od wyższej jaźni poprzez duszę i jak również od samej duszy płyną poprzez podświadomość do świadomości.

Wszystkie te wymienione ciała energetyczne aby istnieć potrzebują do swego istnienia pokarmu energetycznego, pokarmem

tym jest energia życiowa człowieka. Po przekazaniu jej do WJ wraca ona w części do człowieka uszlachetniona i wzmocniona i pomaga mu w życiu.

U Słowian w podziale duszy i ducha wyodrębniano aspekty ludzkie i zwierzęce. W hunie duch osobowości – niższe Ja, traktowany jest w zasadzie jako część zwierzęca człowieka. Aspekt ludzki posiada dusza – średnia jaźń i jej przejaw w osobowości jako świadomość – średnie Ja.

Zakres pojęciowy słowiańskich wyrazów duch i dusza (niekiedy używanych zamiennie) obejmowały szeroki zakres znaczeniowy życia psychicznego. Mimo, że zakres pojęciowy tych określeń był szeroki o stosunkowo zatartych granicach, wynika jednak, że według Słowian elementów duchowych było w człowieku kilka, a ich losy pośmiertne były różne.

Wyodrębniano trzy zasadnicze elementy duchowe w człowieku:

– dusza jaźni i duch myśli – średnia jaźń, iskra boża, element połączony z duszą; jest to duch duszy oraz ciało duszy. Elementy te określały stan własnej świadomości. Pierwiastek ten odpowiadał za kształtowanie się świadomości człowieka, jako iskra boża stanowił reinkarnowany element ludzkiego ducha, który po śmierci poprzez wyraj niebiański lub też drzewo przodków – słup rodowy powracał ponownie na ten świat, by się odrodzić. Wyraj (w zaratusztraniźmie raj) jest to miejsce pobytu dusz między kolejnymi reinkarnacjami, miejsce to określane jest jako planety lub nieba poziomu rozwoju dusz;

– duch życia i oddechu – niższe Ja, duch osobowości, podświadomość. Elementy te określały stan siły duchowej i życiowej;

– duch-widmo, żywota – ciało eteryczne człowieka, obraz-kopia człowieka za życia.

Ciało przyczynowe (dusza) należące do zespołu czterech ciał jaźni duszy, stanowi ciało fizyczne duszy. Odpowiada za

poznawanie ciągów przyczyna – skutek, i działanie na tej podstawie. Jego nazwa pochodzi stąd, że to ono jest przyczyną podejmowanych przez człowieka działań i całej, ogólnej jego postawy wobec życia. Pozostałe ciała subtelne duszy; buddhialne – odpowiada za wymianę energii w gęstości duszy, atmaniczne – dopowiada z uczucia duszy, ponadatmaniczne – anupadaka – jest to umysł duszy.

Ciało przyczynowe stanowi pomost między naszą naturą ziemską (fizyczno-emocjonalno-mentalną), a duchową (wyższymi ciałami subtelными). Ciało przyczynowe jest pierwszym nieśmiertelnym ciałem subtelным człowieka, podczas gdy wszystkie inne niższe ciała osobowości (fizyczne, eteryczne, astralne, mentalne) umierają – ono trwa dalej. W ciele przyczynowym znajduje się pamięć z poprzednich żywotów (wcieleń) oraz sumuje się pamięć z obecnego życia i na tej podstawie tworzy się wiedza. Powstaje ona z syntezy tego, co w nim nagromadzone, z całej jego ewolucji. Nazwa ciała przyczynowego pochodzi też stąd, że składa się z przyczynków pamięci i wiedzy z całej ewolucji duszy.

Ciało przyczynowe jest przedstawicielem WJ w sferze duszy, czyli na poziomie energetycznym duszy. Wyższa jaźń jest matrycą dla ciała przyczynowego. W nim znajduje swoje urzeczywistnienie. Przejawem na planie ziemskim, inaczej „mową” WJ jest intuicja. Cichy głos Boga, który słyhać wyraźnie dopiero wtedy, gdy wyciszy się głosy świata zewnętrznego. Tutaj znajdujemy siłę motywacji i to, co nazywamy chceniem. To, co człowiek pragnie i do czego będzie dążył zależy od treści zapisanej w materii tego ciała.

Jest to sfera twórczej i sprawczej myśli. Tu powstają nowe idee i pojęcia, które mogą się zmaterializować w świecie fizycznym. Bez powstania najpierw myśli nic nie powstanie. Tu wymyśla się nowy świat. W tej sferze powstają archetypy form – nie formy jako takie, lecz ich pierwowzory. Można powiedzieć, że tutaj zostają wydawane rozkazy do tworzenia świata fizycznego. Jest to myślenie syntetyczne i symboliczne. czyli

myślenie abstrakcyjne i intuicja. Świadomość w ciele przyczynowym zajmuje się istotą rzeczy, a nie jej szczegółami. Tutaj powstają klasyfikacje i uogólnienia. Zostają uchwycone podobieństwa w różnorodności. Dzięki tym właściwością występuje zdolność natychmiastowego rozpoznania prawdy bez konieczności rozumowej analizy.

W tej sferze „znajdują” się zasady moralne i etyczne. To, co człowiek odczuwa wewnątrz, co dla niego stanowi zasady dobra i zła. Ale nie te narzucone przez prawo ziemskie, nie zasady zwyczajowe, lecz to, co nazywamy sumieniem. Jest to wewnętrzne prawo kosmiczne, które staje się prowadzącą siłą nadrzędną niewchodzącą w negocjacje z siłami ziemskimi.

Ciało przyczynowe kształtuje konkretne wydarzenia w materii. Od tego, jakie jest, na jakim jest poziomie rozwoju, jaką posiada informację wewnętrzną, z jakim rodzajem wibracji synchronizuje, takie będą związki, kontakty i wydarzenia człowieka materialnego.

Aureola jest to widmo energetyczne ciała przyczynowego (duszy). Złocista aureola wokół głowy człowieka jest znamięm wysokiego poziomu rozwoju duchowego danej osoby. Wielu świętych i mędrców, przez ludzi bywa postrzeganych jako „jaśniejących światłem”, czy posiadających złotą aureolę, która wbrew pozorom nie jest tożsama z aurą energetyczną człowieka.

Aura jest to widmo energetyczne subtelnych ciał widmowych osobowości, każde z ciał (eteryczne, astralne i mentalne) posiada swoje widmo energetyczne.

Chwała jest symbolem aureoli ciała Adi w które przybrane jest wyższe Ja. To jest odzienie stworzone z widmowej substancji nazywane w tekstach szatą chwały, szatą bez szwów lub szatą światła. Gdy mieszka w nim wyższe Ja, wysyła ono białe światło, które jest w rzadkich wypadkach widziane przez ludzi żyjących na poziomie fizycznym. Wyższa jaźń ma podobną

strukturę budowy energetycznej jak osobowość i dusza, także posiada cztery widmowe ciała subtelne.

Otaczać chwałą oznacza ostatni stopień reinkarnacji oraz wyniesienie z poziomu średniego Ja do poziomu wyższego Ja.

Wyższa jaźń jest najtrudniejsza do zrozumienia. Można ją określić, jako Boską cząstkę w człowieku. Nauka zaczyna ją badać, określiła ją jako Nadświadomość lub Superego będące znacznie powyżej ego i superego osobowości. Nowsza psychologia używa określeń Umysł Wszechogarniający lub Świadomość Wszechogarniająca, religie nazywają ją Bogiem lub wysłannikiem Boga. Kahuni określali ją jako opiekuńczą siłę rodzicielską, a jej pojmowanie najbardziej przypomina Anioła Stróża. To właśnie wyższa jaźń potrafi dokonywać cudów.

Wyższa jaźń jest dwuczłonowe Ojciec i Matka, która jest Duchem – Energią, Ojciec zawiera w sobie Matkę, czyli Ducha i stanowią Jedność. Znajdujący się niżej człowiek składający się ze średniej i niższej jaźni (Ja), jest traktowany jako jedno z ich dzieci, syn lub córka. Człowiek składa się z osobowości jako niższej jaźni i duszy jako średniej jaźni, czyli również jest dwuczłonowy.

Wyższe Ja wszystko co chce widzieć, widzi dokładnie i natychmiast dzięki procesowi, który można opisać jako utożsamianie się z rzeczą, osobą lub wydarzeniem. Wydarzenie takie może należeć do przeszłości lub do przyszłości. Utożsamianie się z przyszłymi faktami jest możliwe dla tego, kto potrafi uzyskać pomoc wyższego Ja w prorokowaniu.

Energia wyższego Ja jest energią o wysokim napięciu. Może ono kontrolować żywioły i siły natury za pomocą wyższej energii, może chronić ludzi, może pomagać w natychmiastowym lub stopniowym uzdrawianiu. Potrafi tworzyć przyszłość osoby którą się opiekuje, kształtując wzorce w widmowej (energetycznej) substancji na swoim poziomie, a następnie przyszłość ta stopniowo materializuje się na planie ziemskim.

Sfera wyższej jaźni to obszar, który w filozofii nazywany jest Wola, a w religii Wola Bożą. Wola jest nadrzędną instancją całego życia. Wyższa jaźń poprzez swoją wolę, za pośrednictwem duszy tworzy ziemską kreację człowieka. Od woli WJ kierującej duszą, zależy misja życiowa człowieka, której konsekwencją jest jego chcenie, czyli motywy działania.

Człowiek z reguły nie ma jasnej i ciągłej świadomości posiadania tej sfery samego siebie. Wyczuwa ją tylko intuicyjnie jako mgliste i bliżej nieokreślone chcenie. Jako tajemniczą siłę pchającą go przez życie w kierunkach, często dla niego niepojętych. Część zawierająca odgórnie narzuconą misję, którą człowiek realizuje, czasami wbrew, zdawałoby się, zdrowemu rozsądkowi i własnemu interesowi.

Ta część jest poza umysłem, czyli poza człowiekiem materialnym. Jest to część poza przedstawieniem, poza intelektem, poza naocznością. Są to najwyższe abstrakcje, czysty, jednoznaczny, matematyczny model wszystkiego. Jeśli chodzi o człowieka jest to strefa najgłębszych motywów jego działalności.

Należy zaznaczyć, że nie ma ostrych, wyraźnych granic pomiędzy poszczególnymi sferami i ciałami. Materia jednej przenika w drugą powodując stopniowe przejście i zazębienie się funkcji. Dzięki temu człowiek utrzymuje spójność myślenia, działania, uczucia i emocji. Rozum może kontrolować emocje. Te wpływają na sposób myślenia. Pojęcia abstrakcyjne powstają na bazie analizy intelektualnej i poznaniu intuicyjnym. A wszystkim tym rządzi wola, czyli najwyższa instancja – wyższa jaźń. Linie woli tworzy ciało Adi – ciało fizyczne wyższej jaźni.

W hunie człowiek składa się z trzech jaźni (Ja), trójca ta tworzy Jedność: „Ja (jako średnie i niższe Ja) i Ojciec (a w domyśle Matka) jedno jesteśmy”. Zasada ta została pokazana na przykładzie Mojżesza gdy nawiązał kontakt z Panem czyli z wyższym Ja, i przyniósł przykazania jak postępować aby ten kontakt nawiązać i utrzymać. Jezus w swojej nauce to

potwierdził i zawarł nowe przymierze z Ojcem. Jezus podobnie jak Mojżesz mówił czasem w imieniu Ojca (i Matki) czyli wyższego Ja, a czasem mówił jak Ojciec (i Matka), czyli wyższe Ja.

Przymierze Abrahama z bogiem przedstawia Księga Rodzaju (17: 1-27), natomiast wersety (10-27) mówią o obrzezaniu. Obrzezanie w znaczeniu zewnętrznym oznacza ciąć napletek, a w znaczeniu wewnętrznym oznacza przesyłanie strumienia energii do wyższego Ja w trakcie modlitwy. Nie znając prawdziwego znaczenia tego porównania przyjął się rytuał religijny związany z fizycznym obrzezaniem. W religii egipskiej istnieje przekonanie że Horus syn Ozyrysa i Izydy, umarł i został następnie wskrzeszony jako część misterium Amenti. Jego rzeźby i obrazy przedstawiają go jako obrzezanego. Inne źródła podają że Anunnaki, których głównym centrum był Sumer, nie posiadali napletka, tym między innymi różnili się od ludzi. Dlatego ten zwyczaj był kultywowany wśród ludów bliskowschodnich. Ten zwyczaj przejęli Egipcjanie, Izraelici a następnie muzułmanie.

W hunie przymierze pomiędzy parą niższym i średnim Ja a wyższym Ja zostaje zawarte, gdy kontakt zostaje nawiązany i następuje przekaz energii od niższego Ja, poprzez duszę, do wyższego Ja. Strumień energii należy przesyłać codziennie. Składający się z trzech Ja człowiek staje się jednym, gdy podczas modlitwy zostaje nawiązany kontakt pomiędzy parą niższym i średnim Ja z wyższym Ja.

Słowo jedność ma w hunie potrójną symbolikę. 1. trzy Ja są jednością i połączone tworzą człowieka; 2. niższe i średnie Ja są ze sobą połączone i w modlitwie nawiązują kontakt z wyższym Ja i są określane jako jedność; 3. męska i żeńska część wyższego Ja są ze sobą na stałe zjednoczone i tworzą jedno Ja. Idea Ojca i Matki występowała w różnych religiach.

W „Ewangelii św. Jana” (1:14) czytamy: „A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas. I oglądaliśmy Jego chwałę, chwałę, jaką Jednorodzony otrzymuje od Ojca, pełen łaski i

prawdy". Słowo stało się ciałem, znaczy że Słowem jest wyższe Ja, którego symbolicznym atrybutem jest chwała. Trójjedyné Ja stało się ciałem, słowa te odnoszą się do syna czyli człowieka. Stwierdzenie że jest on jednorodzony oznacza, że jest jednym z Ojcem i Matką jako trójczłonowe Ja, oraz że syn jest w Ojcu a Ojciec w synu. Jezus nie mówił o sobie że jest jednorodzoným Synem Ojca.

Wyższe Ja zostało przedstawione przez Jana jako wyższe Ja Jezusa, gdzie czytamy: „Na świecie było Słowo, a świat stał się przez Nie, lecz świat Go nie poznał. Słowo przyszło do swoich własności, a swoi Go nie przyjęli. Wszystkim tym jednak którzy Je przyjęli, dało moc aby stali się dziećmi Bożymi, tym którzy wierzą w imię Jego” (J1:10-12).

Stać się dzieckiem Bożym oznacza nawiązać kontakt i stać się jednym z wyższym Ja, być w saniu łaski uświęcającej. Dla człowieka wyższe Ja jest Bogiem, ale nie Bogiem wszechmocnym, czy wszechmogącym, ale iskrą najwyższego światła, źródła.

Wyrażenie syn człowieczy odnosi się do Jezusa jako zwykłego człowieka, natomiast Syn Boży odnosi się do Jezusa jako wtajemniczonego, który świadomie był jednością ze swoim wyższym Ja. Każdy kto nawiąże kontakt ze swoim wyższym Ja i tworzy z nim jedność jest synem lub córką Bożą. Wyższe Ja Jezusa to Chrystus. Po chrzcie udzielonym Jezusowi przez Jana Chrzciciela, Jezus pozostawał w pełnym kontakcie ze swoim wyższym Ja, wtedy Jezus zaczął przemawiać jako Chrystus, i od tego momentu rozpoczął swe posłannictwo.

To że huna była znana i wykorzystywana przez wiele ludów można znaleźć na słupach totemicznych o pewnej klasycznej formie, używanego jeszcze do niedawna na Nowej Zelandii. Słupy te wyrażały wiarę, że w człowieku istnieją trzy duchy. Najbardziej rozwiniętym z nich jest podwójna istota składająca się z mężczyzny i kobiety połączonych w jedno. Postać znajdująca się najniżej na rzeźbionym słupie, jest zwykle bardzo duża (niższa jaźń); nad nią, często z nogami oplecionymi dookoła szyi i klatki pierwszej niższej postaci,

widnieje druga bardziej ludzka figura (średnia jaźń), natomiast nad nią umieszczona jest postać o bardzo niewielkim ciele, mająca dwie twarze po obu stronach tej samej głowy (wyższa Jaźń). Liczba trzy zaznaczona jest przez wyposażenie niższej pary figur jedynie w trzy palce u każdej ręki.

Kahuni dzielili system zewnętrznych i wewnętrznych wierzeń z innymi klanami i ludami z którymi mieli kontakt. Można powiedzieć, że ich wewnętrzna lub sekretna wiedza o trzech Ja człowieka (z których najwyższe jest podwójnej natury), nie była przekazywana w naukach zewnętrznych. Wskazują na to też słupy totemiczne, które wykonywano w bardzo wielu miejscach na świecie, nie wszystkie jednak wyrażają one wiedzy o podwójnym wyższym Ja, tak jak oryginalne słupy kahunów. Modyfikacją słupa totemicznego symbolizującego trzy Ja człowieka było rzeźbienie berła księcia, różdżka czarownika lub laska. Aron używał laski do swojej magii, także Mojżesz posłużył się laską, gdy uderzał nią w skałę na pustkowiu, z której wytrysnęło źródło. Wiedza huny głosiła nie tylko, że człowiek jest trójcą Ja lub duchów, lecz również, że najwyższe, najbardziej rozwinięte Ja składa się ze zjednoczonych jaźni lub duchów męskiego i żeńskiego.

Po śmierci fizycznej człowieka składającego się z osobowości i duszy (niższej i średniej jaźni), ciało eteryczne obumiera po 3 dniach, wtedy duch jako (ciało astralne i mentalne) plus dusza uwalniają się i niejako zmartwychwstają. Ciało astralne i mentalne obumierają dopiero po 40 dniach od śmierci fizycznej. Wtedy uwalnia się i pozostaje tylko nieśmiertelna dusza w której istnieją zgromadzone doświadczenia z poprzednich wcieleń (reinkarnacji) oraz na którą nakładają się zdobyte doświadczenia w danej reinkarnacji. Wyjątkiem jest przypadek gdy po przejściu pełnego cyklu reinkarnacji następuje wyniesienie duszy na poziom wyższego Ja i powrót do Ojca. Wtedy następuje promocja wszystkich trzech duchów (Ja) na wyższy poziom życia duchowego, na wyższy poziom ewolucji.

Przez 40 dni zespół (duszy plus ducha) należy dokarmiać

energii modlitwy, nie chodzi tu o fizyczny pokarm noszony na grób. Symbolika ta przedstawiona jest na przykładzie Jezusa, który umarł na krzyżu, jednak trzeciego dnia po śmierci zmartwychwstał, a następnie przez łącznie 40 (3+37) dni spotykał się ze swoimi uczniami i nauczał, po czym wstąpił do nieba. Liczba 40 jest symboliczna w hebrajskiej „Biblii” i w „Nowym testamencie”. Potop opisany w „Biblii” trwał 40 dni. Hebrajczycy po 40 latach dotarli do „ziemi obiecanej”. Jezus pościł na pustyni 40 dni. Dusza potrzebuje 40 dni aby odejść z dotychczasowej przestrzeni życiowej i przejść do nowego etapu rozwoju, przechodzi na odpowiednią planetę rozwoju dusz lub na poziom wyższej jaźni.

U Słowian panowało powszechne przekonanie, że droga do zaświatów zajmuje duszy 40 dni – tyle czasu powinno upłynąć od śmierci, żeby dusza mogła dotrzeć do bram wyraju, miejsca pobytu między reinkarnacjami, a gdy to jest ostatnia reinkarnacja to do Prawi.

W odniesieniu do Egiptu, to bez wątplenia jedynie prości ludzie wierzyli w zmartwychwstanie ulegającego zepsuciu ciała fizycznego i tylko oni wyobrażali sobie, że nowe życie będzie kontynuacją tego, czego doświadczyli żyjąc na ziemi. Już około trzy i pół tysiąca lat p.n.e. powiedziano jednoznacznie: „Dusza do nieba, ciało do ziemi”. Wiara w to, że aby zachować duszę należy zachować ciało przez jego mumifikację, minęła i została zastąpiona przekonaniem, że dzięki recytacji magicznych formuł zmarły może po śmierci zrekonstruować swoje ziemskie ciało i nadal je używać. Księga Umarłych była szczegółowym zapisem takich formuł, a jej kopię grzebano razem ze zmarłym, co miało dać pewność, że nie zapomni on właściwych słów i odtworzy swoje ciało. W czasach późniejszych, szczególnie po ukształtowaniu się chrześcijaństwa w Egipcie, zadowalano się poleganiem na obietnicy, że wszystkie ciała zmartwychwstaną, gdy nadejdzie dzień Sądu Ostatecznego. Doktryna o życiu po śmierci była w Egipcie silnie rozwinięta. Nawet w czasach prehistorycznych dusza była uważana za nieśmiertelną.

Należy pamiętać, że ewolucja wszystkich form życia od najniższego do najwyższego stadium jest podstawową koncepcją huny. W ewolucyjnym rozwoju człowieka, jego niższe Ja (duch osobowości) podnosi się na wyższy poziom średniego Ja (duszy), a następnie staje się wyższym Ja, które jest duszą oświeconą. Dusza, po pełnym oczyszczeniu znalazłszy się na najwyższym poziomie mogła żyć wiecznie w niebiosach. W wierze egipskiej mogła żyć, jako jeden z ozyryjskich bogów, lub jako jeden z ze starych bogów, wśród których najwyższym był bóg Słońce-Ra, utożsamiano go z Ozyrysem i przypisano mu trójjedyną naturę, składającą się z żony Izydy, syna Horusa i Jego samego. A tak naprawdę chodzi o poziom duchowy wyższej jaźni a nie o żadnych materialnych bogów.

W wierze słowiańskiej reinkarnowanym elementem była jaźń duszy i myśli (dusza – średnia jaźń). Po przejściu całego cyklu reinkarnacji, dusza otrzymywała promocję przejścia na wyższy poziom, na poziom Ducha Opiekuńczego, który był na równi ze słowiano-aryjski Bogami żyjącymi w Prawi. Duch osobowości (niższa jaźń) otrzymywał wtedy promocję aby stać się nową duszą lub duchem pomocniczym (średnią jaźnią).

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net